ЗАЛІЗНА ЛОГІКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— За чим зупинка?

— Та ще не вирішили, що легше: вивозити металолом із заводу, чи завод з металолому.

ПЕРЕЦЬ

№ 16 (818). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1969

А. ВАСИЛЕНКА

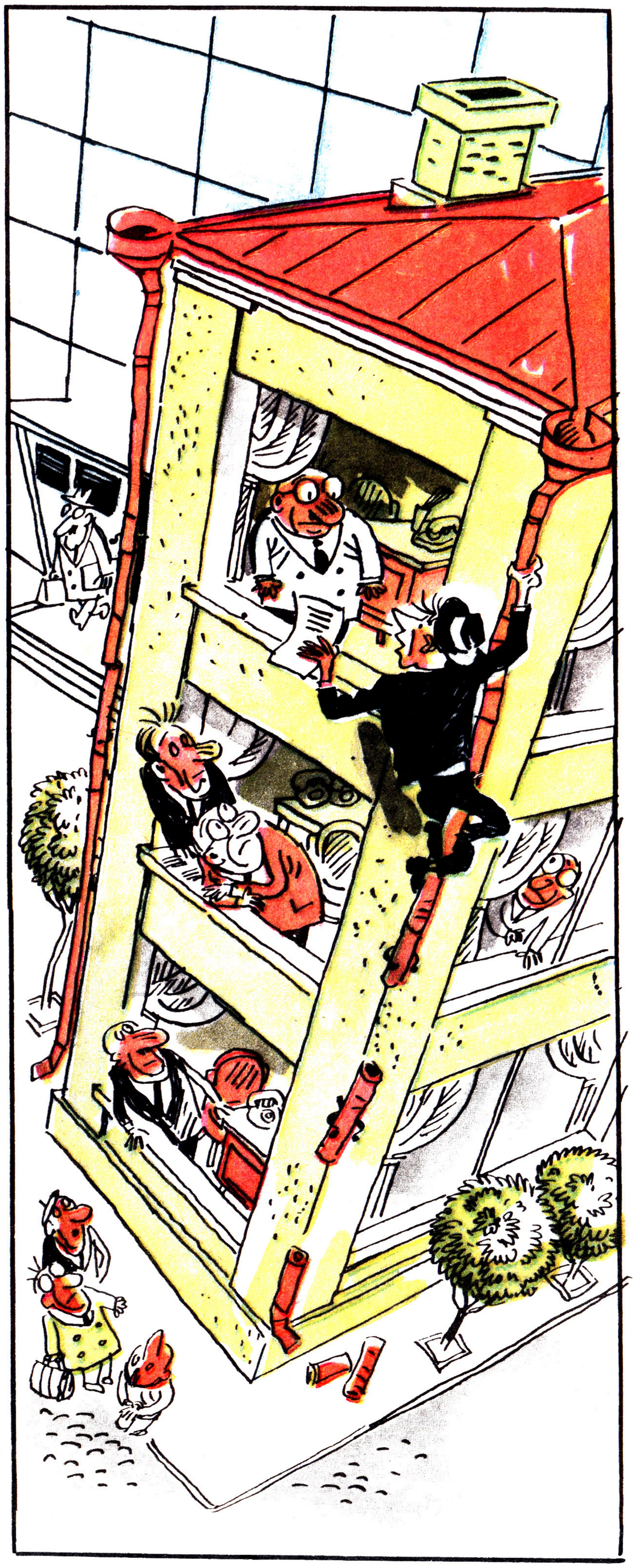

— Де тут вікно вашого керуючого, бо в двері до нього не попадеш?

Що відповісти Пилипкові?

Що не кажіть, а листи, написані невправним дитячим почерком, завжди хвилюють. Саме такий лист надійшов до редакції з села Пастирського Черкаської області на початку 1968 року.

Лист 1.

«Любий Перче! — звертався юний кореспондент. — Мене звати Пилипком, і я вчуся у п'ятому класі в старій-старій школі. А поруч будують нову школу, і через неї я посварився з Іванком. Іванко каже — поки ту школу збудують, у нього виростуть вуса. А я йому кажу: твої вуса нікому не потрібні, а нова школа потрібна усім. І її швидко збудують. Правильно я думаю?»

Одержавши листа, я відповів Пилипкові, що думає він правильно і, звичайно ж, скоро ходитиме до нової школи.

Лист 2.

«Дядю, здрастуйте! — читав я через півроку. — Це вам знову Пилипко пише. Мене ваш лист дуже втішив, але школу іще не збудували. Є тільки перший поверх. А ще я випадково почув розмову про фундамент— наче б не треба було його у якесь болото класти, бо доведеться кашу розсьорбувати...»

«Пилипку, не панікуй, — одписав я. — Все буде гаразд. Бажаю успіхів у навчанні».

Влітку цього року з села Пастирського надійшов ще один лист.

Лист 3.

«А я щось знаю! — повідомляв мій заочний знайомий. — Ми з Іванком нарахували в новій школі сімнадцять тріщин! І взагалі школу перестали будувати, бо будівельники бояться, що їм на голову впадуть плити і їх ніхто з-під тих плит не витягне».

Далі не можна було зволікати. Я спішно виїхав на Черкащину...

Пилипко писав правду. Смілянський міжколгоспбуд, очолюваний В. Д. Степком, припинив спорудження школи, в яку уже було вкладено 110.000 карбованців. Авторитетна комісія з області зобов'язала черкаський інститут «Черкасоблколгосппроект» помізкувати, як підсилити фундамент школи.

І марно допитуються сільські діти:

— Коли ж ми перейдемо у нове приміщення?..

На це питання не можуть відповісти і в багатьох інших районах Черкащини...

Так, наприклад, Жашківський міжколгоспбуд будує школу у селі Шуляки з 1966 року, Маньківський міжколгоспбуд у селі Вікторівці — з 1966 року, а Лисянський міжколгоспбуд у селі Вотилівці — з 1964 року!

Звичайно, єгипетські піраміди будувалися дещо довше, але якщо зважити на встановлені строки будівництва шкіл — 8—10 місяців, — то підстав для оптимізму стільки ж, скільки у двієчника, який залишився у тому ж класі на другий рік.

Нині у Черкаській області споруджують 92 школи, 81 з них — силами районних міжколгоспбудів. Чим же пояснює голова Черкаського облміжколгоспбуду А. П. Шелудченко той безрадісний факт, що сільські школи ростуть повільніше, ніж річні кільця на деревах?

— Деякі артілі, — каже він,— виділяють нам гроші, як ліки — по столовій ложці, через що гальмується робота. Це — одна причина. Друга— незадовільне матеріально-технічне постачання. Ну, звичайно, є трохи й нашої вини. Як то кажуть, не без гріха.

Скромність прикрашає людину. Щирість приваблює найсуворішого критика. І все-таки будь-яка діяльність оцінюється не емоціями, а результатами.

...Незабаром у школах пролунає дзвінок. Розпочнеться новий навчальний рік. А я побоююсь, що з села Пастирського знов надійде лист. Що тоді відповісти Пилипкові?

Л. ШИЯН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

В управлінні держторгінспекції Чернівецької області встановився було такий порядок, як ото буває на поганому базарі. Окремі працівники так між собою сварилися й торгувалися, що мало за манишки не бралися. За цими чварами та торгами, де вже там був час пильнувати за ходом торгівлі в області.

Сигнали про це надійшли до редакції журналу «Перець».

Начальник головного управління держторгінспекції Міністерства торгівлі УРСР т. Дряпаченко повідомив, що в управлінні держторгінспекції Чернівецької області справді склалися нездорові взаємини в колективі.

За рішенням обкому КП України начальник управління Заморська Н. І. понижена в посаді, а заступник начальника Симоненко А. Г. і держторгінспектор Скурихін Є. В. з роботи звільнені.

Передплачуйте «ПЕРЕЦЬ» на 1970 рік!

НОВА МОДЕЛЬ

ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСТЬ. Як повідомляє наш кореспондент, Куликівська взуттєва фабрика розпочала серійний випуск нових босоніжок. Модель на грубій і колючій підошві. Верх — кольору канарки і слона. Зовні нагадують намордник. Тому собаки, побачивши людину, взуту у ці босоніжки, щодуху тікають. На кілометр і більше. Перші партії взуття поступили в продаж. Слідкуйте за новинкою.

СИЛЬНИЙ ДУХОМ

АНДРУШІВКА Житомирської області (наш кор.). Гучної слави керівника, надзвичайно сильного духом, зажив директор Андрушівського маслозаводу т. Варгалюк.

Останнім часом його слава докотилася і до села Червоного. Тут почав працювати філіал маслозаводу, який щоденно виливає прямо на вулицю 8—10 тонн відходів од переробки молока. Цей філіал так полюбився мешканцям селища, що вони вже й духу перевести не можуть від напливу почуттів.

Телеграфне агентство Перця

БІЛІ БУРІ

Наш кор. з міста Новгород-Сіверського Чернігівської області повідомляє, що останнім часом тут спостерігаються білі бурі.

Метеорологічна експедиція встановила, що епіцентром цих бур є район вулиці Вокзальної.

Дорога, дерева, будинки та й самі мешканці сніжнобілого кольору.

Встановлено також, що мешканці вулиці Вокзальної чомусь не задоволені отим білим забарвленням — чхають, плюються і лаються.

Лають вони заводоуправління будматеріалів, яке в такий спосіб вантажить вапно у вагони.

На жаль, білі бурі не затихають і несуть нарікання мешканців вулиці Вокзальної на своїх білих крилах кудись далеко-далеко. Донесли вони їх аж до Києва.

КРИВА ЙДЕ ВГОРУ

У радгоспі «Фастівський» на Київщині змонтовано ефективну дощувальну установку конструкції начальника Васильківської механізованої колони № 6 (трест «Білоцерківсільбуд») т. Карбовського. Її здано в експлуатацію в 1967 р. разом з новим 4-рядним корівником.

Установкою служить покрівля корівника. Якість її допускає високу концентрацію вологи. Покрівля з такою жадобою всмоктує в себе воду, що після рясних опадів у корівнику цілий тиждень іде дощ, хоч надворі його немає.

За два роки експлуатації дощувальної установки конструкції т. Карбовського в радгоспі різко пішла вгору крива бронхітів серед доярок і маститів серед племінних корів.

ГОРЕ-СЛІДОПИТИ

с. **ГОРОШКІВ** Тетіївського району Київської області (наш кор.). В густих заростях бур'яну, на тому місці, де колись Тетіївська механізована колона № 3 проводила будівництво Горошківської середньої школи, юні слідопити натрапили на слід т. Кіршона — начальника згаданої колони. Спроба розвідати у т. Кіршона, коли він має намір розморозити будівництво, успіхом не увінчалася, бо тієї ж хвилини він зник у хащах і вміло заплутав сліди.

Мал. Й. КОГАНА

Без слів.

СКЛОЧНИК ЗАХВОРІВ

Мал. К. ЗАРУБИ

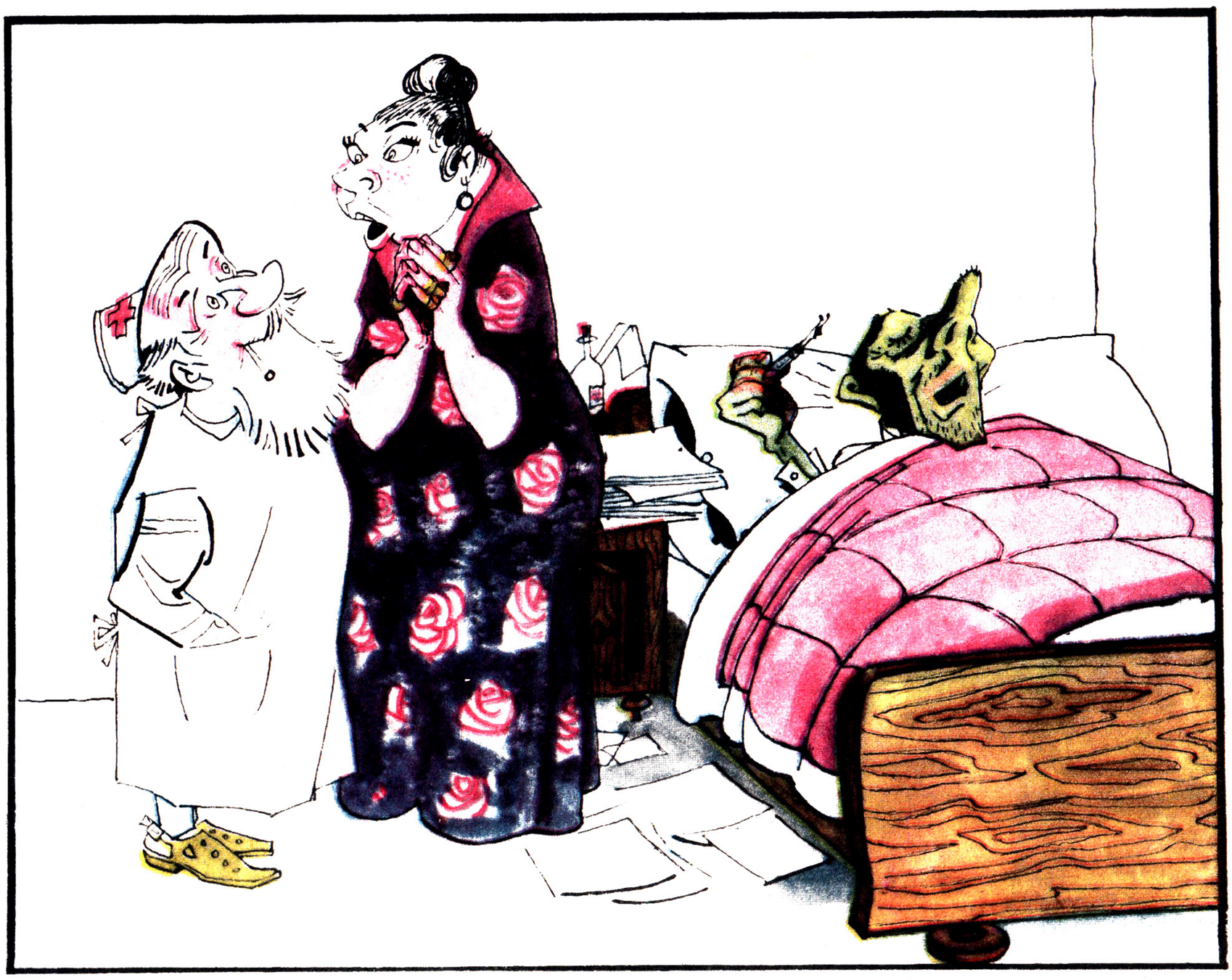

— Лікарю, він сьогодні так себе погано почуває, що за день жодної скарги нікуди не подав.

НЕВЖЕ КОЖЕН!.

«Сервіс» — слово не наше. «Сервіс» — слово іноземне. Всі його у нас розуміють, але перекладають кожен по-своєму. Одні тлумачать, що сервіс — це коли ти обслуговуєш людей, а інші — навпаки, коли всі люди обслуговують тебе. Так виникає, як кажуть лінгвісти, «різночитання».

З одним таким лінгвістичним казусом ми здибалися в Харкові, у центрі міста — на площі Тевелєва, в годинниковій майстерні № 3. Тут відремонтували годинник гр. Л. Бауха. Видали власникові гарантійний паспорт на 12 місяців. А годинник раптом відстав, потім побіг сильно вперед. Почав бігати до майстерні і гр. Баух. Пред'явив гарантійний паспорт. А там, замість вибачитись за погану роботу і безплатно усунути брак (гарантія ж!), здерли з власника зайву плату і... зовсім запороли годинник.

«Гарантований брак» — під таким виразним заголовком розповіла про цей «сервіс» газета «Вечірній Харків».

Не минуло й місяця, як харків'яни знову прочитали у «Вечірньому Харкові» про майстерню № 3 на площі Тевелєва. Це був неймовірно позитивний репортаж під назвою «Звірте свої годинники». Він доводив, що «сервіс тут на високому рівні». Що в майстерні запроваджено новинку сервісу — «гарантійні талони», які свідчать «про високу якість роботи». І нарешті — висновок репортера, **що «кожен харків'янин йде звідси задоволений».**

Невже й справді «кожен»?! А як же «Гарантований брак»?..

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Народний артист УРСР Борис Ілліч ЧИСТЯКОВ, диригент Київського театру опери та балету ім. Шевченка.

Актор Львівського драматичного театру ім. М. Заньковецької заслужений артист УРСР Богдан АНТКІВ.

Письменник Борис Дмитрович АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ.

Свій метод

ГУМОРЕСКА

У домашніх дискусіях Іван Петрович Кухта завжди фігурував, як житейське унаочнення. Приводом для таких дискусій завжди були, ніби ненароком, кинуті слова:

— Які я сьогодні в Катерини (це дружина Кухти) чобітки бачила? Лялечки... Та ще й з халявками довгими.

— Хіба твої гірші?

— Порівняв шкарбани з модельним виробом!

— Добрі мені шкарбани — шістдесят карбованців вгатили.

— На твій смак надіялась, — фиркає дружина, хоч вибирала ці чобітки сама, — Іван Петрович такої дурниці не купив би!

— То було тобі за нього заміж іти!

— Думаєш, прогадала б? Он ти в черзі за холодильником два роки стовбичиш, а він уже собі третій на «Дніпро-2» поміняв.

— Прокрутимось і без «Дніпра», взимку й на балконі можна продукти зберігати...

— Бачу, все життя з тобою, неповоротким, доведеться отак крутитись...

Ці дискусії до того набридли мені, що я вирішив познайомитись із Кухтиним умінням жити.

Нагода трапилась на іменинах у нашого спільного знайомого... Я завбачливо підсів до Кухти й шанобливо виконував кожне його бажання: то підливав у чарку, то розповідав анекдоти, то розхвалював його на всі заставки. Під кінець вечора Кухта цмокнув мене масними від майонезу губами в щоку й інтимно сказав:

— Ну, хлопче, пішли перекуримо.

Ми вийшли в коридор. Кухта ефектно витяг запальничку, натиснув — і з коробочки вискочив чорт, ударив копитцем, і звідтіля блиснуло полум'я.

— Оце так! — вигукнув я. — І як ви, Іване Петровичу, умудряєтесь діставати такі речі, які рідко коли і магазинний прилавок бачить?

— Гм, — поповзла усмішка по Кухтиному обличчю, — тут діло тонке... Талант потрібний.

— А все-таки, коли не секрет?

— Від тебе в мене секретів немає, — гикнув Іван Петрович, — бо ти, як бачу, свій хлопець... М-молодець, одним словом... І коли я тебе не навчу, як ці справи провертати, то ні на яку там соціологію і не надійся. Ці чудеса, голубе, творить звичайнісінька авторучка... Оця о! До речі, французька! Харківська — барахло... Авторучка і мій тонкий психологічний аналіз...

— Це вже якийсь ребус.

— Чому ребус? Простісінька спостережливість за життям суспільства... Своєчасний психологічний удар по людських емоціях, і бажана річ у твоїй кишені...

— А це вже магія...

— Дивак ти... От я тобі наведу такий маленький приклад. Скажімо, прописав лікар якомусь там Іваненку дефіцитні ліки. Так?

— Припустимо...

— Простачок Іваненко за рецепт і човгає з аптеки в аптеку, а там йому:

— Немає!

— Не було!

— Хтозна, коли й буде!

Добре засвоївши факт, що у нас всюди скарги бояться, як чорт ладану, я по такій лінії не йду. Комфортабельно розсідаюсь за столом і пишу скаргу в Головне аптечне управління. «Так і так, мовляв, я інвалід Вітчизняної війни» (а ветеранів війни у нас шанують всюди) і преспокійно собі чекаю. Голубе, за якийсь час мене просять (чуєш? просять!!!) одержати відповідні ліки в такій-то аптеці...

— Але ж це суперечить усякій моралі... Та й ви ж не інвалід!

— Мораль, голубе, це те, що мені вигідно і на що не існує статті в карному кодексі... А найголовніше, скажу тобі, це те, що мій метод безвідмовний.

От я, приміром, холодильничок собі тепер поміняв... Почув краєчком вуха (а тут не зівай), що завідуючий базою Придорожний запчастини до власного «Москвича» шукає.

— Ага, — думаю собі, — вище голову, товаришу Кухта, ти маєш холодильник.

— Знову авторучка?

— Вона, голубе... Беру французьку і в міністерство пишу... «Для інвалідського «Москвича» потрібно»...

— А що, коли б взяли та перевірили, чи ви інвалід. Що тоді?

— Хто там, голубе, додумається до цього? Їм аби пошвидше скарги позбутись, бо за це в нас по голівці не гладять...

Отож одержую запчастини — й до Придорожного:

— Вам запчастинки потрібні, а мені холодильничок сниться ночами.

Придорожний мало не з обіймами до мене... От вам і мораль — він задоволений, і я тішуся. Що там не говоріть, а я вам так скажу: відколи скарги почав писати, то й світ мені рідним татом став.

А оце надумав квартиру на трикімнатну поміняти — тіснувато нам з дружиною в двокімнатній...

— Думаєте, вдасться?

— Аякже... Я вже знаю, кому і як поскаржитись... До мене вже так звикли, що, коли в якійсь установі почують моє прізвище, зразу кажуть:

— Дайте йому, бо живцем у скаргах поховає!

Я не ображаюсь. Хай і грибом називають, аби в борщ не кидали... В мене, як бачите, своя філософія... Ну, то пішли, ще по чарчині перехилимо...

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

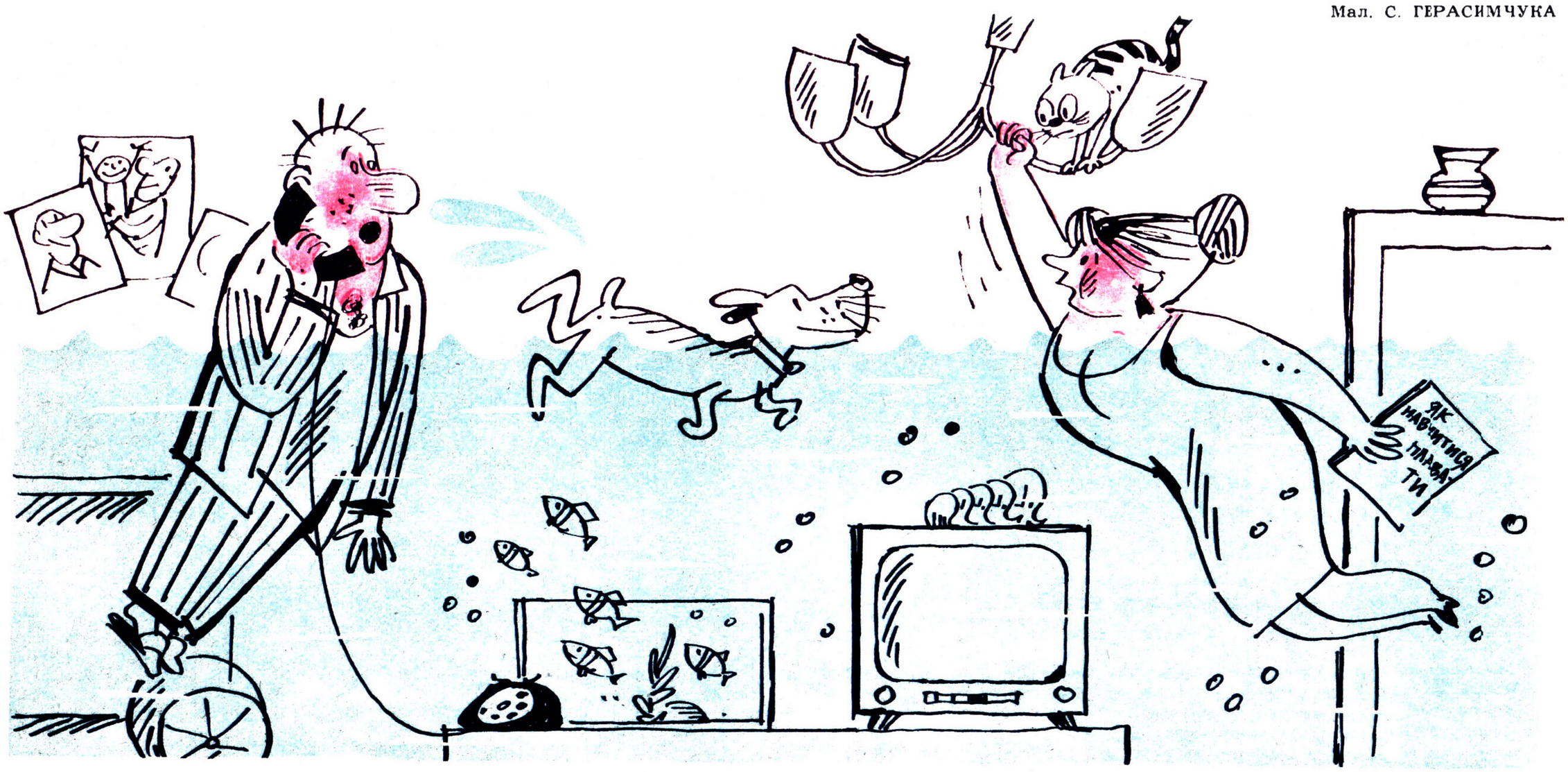

— Слюсар сказав, що не прийде, бо не вміє плавати.

Лірик з кримінальним комплексом

— «Бабусю, а навіщо тобі такі великі зуби? — запитала Червона Шапочка.
— Щоб тебе з'їсти! — бадьоро відповів Сірий Вовк, переодягнений в бабусю».

(З відомої казки).

«Бажання хоча б трохи погуляти в лісі, подихати неповторним, терпким ароматом повітря, настояного на опалому дубовому та кленовому листі, було таким великим, що я вирішив попросити когось із дітей..., щоб мені показали дорогу».

(З маловідомої казки-пояснення О. Левицького районному прокуророві).

Олександр Онисимович Левицький був ліриком і водночас дуже любив дітей. Щоб розвинути й закріпити цей позитивний комплекс, він влаштувався вихователем у Баштанківську середню школу — по місцю роботи свого безпосереднього предка Онисима Мусійовича Левицького. Останній вважав, що така тісна співдружність двох поколінь сприятиме різкому поліпшенню виховного процесу, а також розквітові усієї педагогічної науки.

Як вплинуло молоде покоління Левицьких на прогрес у педагогіці, ще остаточно не з'ясовано. Що ж стосується лірико-виховного комплексу в тонкій душі самого Олександра Левицького, то згаданий комплекс набув дальшого розвитку.

Правда, школа дещо сковувала буйну ініціативу новоспеченого вихователя й не давала можливості сповна продемонструвати зворушливу любов до підростаючого покоління. Тому, після відповідних роздумів про смисл життя і найближчі перспективи, він вирішив попрацювати серед дітей в індивідуальному порядку, а для цього перенести свої педагогічні вправи з Кодимського району Одеської області на територію сусідньої Вінницької області і зокрема — Піщанського району.

Позичивши у когось велосипед і ретельно перевіривши надійність покришок, Левицький майстерно скочив у сідло й енергійно запрацював ногами. За кілька годин напруженої гонки, подолавши немало кілометрів поганої дороги через ліси й поля, невтомний мандрівник прибув у село Гонорівку. Тут він хитромудрим способом украв восьмилітню Надю П. й повіз її в ліс. Познайомити дівчинку з красою рідного краю лірикові завадили дві причини. По-перше, нічний пейзаж вплинув на неї чомусь несподіваним чином: Надя почала плакати й кричати. По-друге, сталася непередбачена зустріч з людьми, які намагалися його затримати. Кмітливий педагог миттю збагнув, що його аж ніяк не чекають статечні розмови про методи виховання нашої зміни, й тому кинув дитину серед шляху, а сам завбачливо розчинився в туманній імлі.

Перша невдача не зламала О. Левицького, й за кілька днів на тому ж позиченому велосипеді він рушив у нову подорож на предмет поглибленого вивчення дитячої психології. Цього разу настирлива фортуна привела його в Піщанку, де він і побачив знову ж таки восьмиріч-ну Таню Ч., що безтурботно гралася біля хати з сестричкою. Мандрівний вихователь мобілізував увесь свій хист і умовив Таню показати йому дорогу в ліс, бо сам він заблудився, а в лісі на одній з галявин його давно жде добрий дідусь із повним кошиком великих білих грибів.

Довірливе дівча погодилося і — безслідно зникло.

Уже вночі люди випадково знайшли в лісі непритомну Таню і її романтичного супутника, який, щоправда, спробував дати дьору, але це йому не вдалося. Дівчинку відвезли до лікарні, де було встановлено гостре алкогольне отруєння в тяжкій формі (вихователь силоміць напоїв Таню), а Левицького доставили в міліцію, де компетентні особи зайнялися вивченням його психології, після чого передали велосипедиста районному прокуророві М. П. Гурову.

Саме в інтимній обстановці прокуратури Левицький і створив високохудожню (але малоідейну) повість про свій лірико-виховний комплекс, уривок з якої винесено в епіграф цієї розповіді. І що дивно — прокурор М. П. Гуров цілком погодився з ліричним трактуванням подій і зробив висновок, що ніякої шкоди — навіть моральної — Левицький дівчаткам не заподіяв. У цьому його тут же підтримали колеги з Вінницької обласної прокуратури.

Найбільше був задоволений таким поворотом справи безпосередній предок мандрівника — Онисим Мусійович Левицький. Він наочно переконався, що кохана дитина вже повністю оволоділа секретами складної вихователь ської майстерності, й заходився влаштовувати її керівником п'ятого класу — правда, поки що заочної школи. Водночас Онисим Мусійович у міру своїх сил і здібностей намагається обплювати й оббрехати батьків, чиїх малолітніх дочок крав його спадкоємець. На всяк випадок. Щоб не дуже скаржились.

Єдине, що злегка непокоїть турботливого татуня,— це те, щоб вінницька одіссея чада не стала надбанням широкої громадськості, оскільки широка громадськість може зіпсувати молодшому поколінню Левицьких педагогічну кар'єру. А щодо вузької громадськості, яка скромно стоїть за вивіскою Кодимського райвно, то її татуньо не боїться: на те вона й вузька, щоб вирішувати деякі делікатні питання у вузькому колі.

Але здається, що тепер все йтиме дещо інакше. Бо після втручання Перця Прокуратура УРСР скасувала постанову прокуратури Піщанського району про відмову в порушенні справи проти О. Левицького.. Кримінальну справу порушено, і вже не компетенція фейлетоніста передбачати чи давати прогноз наступному ходу подій.

Ну, а відносно широкої громадськості, то, думається, що вона теж скаже своє слово. Про обох Левицьких.

В. ЧЕПІГА.

Піщанський район Вінницької області — Кодимський район Одеської області.

«Красо України, Подолля!»

РОЗПОВІДЬ ПЕРША

«Перець» можна передплатити скрізь і без обмежень!

Красо України, Подолля!
Розкинулось мило, недбало!
Леся УКРАЇНКА.

Географічно Поділля, чи як називала його Леся Українка — Подолля починається, як проїдете ви станцію Попільню. Отак сядете у Києві на поїзд — ту-ту — тут вам Боярка, тут вам Фастів, тут вам Попільня, а вже далі починається Поділля.

Велика поетеса побачила його ось яким:

Онде балочка весела,
В ній хороші, красні села,
Там хати садками вкриті,
Срібним маревом повиті,
Коло сел стоять тополі,
Розмовляють з вітром в полі.

Таким було Поділля вісімдесят один рік тому. Змінилось воно чи не змінилось?

І змінилось і не змінилось. Коли подорожувала Леся, асфальту на дорогах не було, і щоглів високовольтних передач теж не було, і тракторів на полях не було, і шифер новеньких будиночків в зелені садків не білів, а тролейбусів на вулицях повітового міста Вінниці то вже напевно не було.

Але щодо поезії — балочок веселих, хороших красивих сіл, то з цього боку Поділля ще більше похорошіло.

Історична столиця Поділля — місто Кам'янець-Подільський. Про нього піде мова у другій нашій розповіді. У наші дні Поділля має аж дві столиці: місто Вінницю та місто Хмельницький.

У часи Лесі про повітове місто Вінницю можна було б розповісти кількома рядками. А в наші дні лише вінницький завод, який виробляє суперфосфат та інші лепські для землі речі, заслуговує на окрему книжку. А нові залізобетонні мости через Буг, а нові житлові масиви, а нові площі, а нові прем'єри обласного театру, а вінницькі футбольні болільники! До речі, що таке вінницький болільник, можна зрозуміти лише тоді, коли помножити любов одесита до свого «Чорномор'я» на любов киянина до свого «Динамо». От що таке болільник вінницького «Локомотива»!

* * *

Чи варто розповідати про те, що на Поділлі, а конкретніше на Вінниччині, сіють жито-пшеницю та іншу пашницю, і багато сіють?

Чи варто ще раз нагадувати про те, що Вінниччину називають «цукровим Донбасом», а цукор, що «добувається» у цьому цукровому Донбасі — «білим золотом»? А вінницькі сади? Навряд чи знайдеться на Україні місце, окрім Поділля, де не садки ростуть у селах, а села розкинулись в садах, і де поля лежать серед нових садів.

А де вміють зробити такого ковбика або так замаринувати підчеревину, як на Поділлі?

У всіх вищезгаданих питаннях пріоритет Поділля оскарженню не підлягає! Оскарженню підлягає інше. Ніде просто неба не зберігається стільки цукру, як на Вінниччині, ніде не гине восени стільки яблук, груш, слив, як на Вінниччині. А чому? А тому, що в одному випадку роками будуються складські приміщення для цукру, а в другому — роками не будують фруктосховищ. До того ж і заготівельники фруктів — народ не дуже гарячий. З таким темпераментом добре заготовляти лід у Антарктиді — він і не ростане і не зіпсується.

Щодо ковбика і маринованої підчеревини, то один товариш у Вінниці розповідав мені:

— Не повіриш, до якої ганьби деякі наші спеціалізовані колгоспи докотилися. Навесні їздили до Молдавії по сало. Трактористам нічим було борщ затовкти. На господарстві у них і не пискне і не хрюкне, не хочуть із свиньми возитися, бо свині, бач, заважають їм великі господарські проблеми вирішувати.

Що тут можна сказати? Дурне, звичайно, сало без хліба, але й хліб без сала не дуже розумний.

* * *

А у Ліди Марущак діла йдуть вгору. Комсомолка Ліда Марущак переможець першості в змаганні молодих тваринників. У Ліди Марущак поросята щодоби по 500—540 грамів ваги нагулюють. Будьте певні, колгосп їм. Свердлова Тульчинського району, де працює Ліда та її подруги, сала позичати не побіжить. Ще й нас з вами нагодує.

* * * .

Коли Поділля — краса України, то Тульчинщина — перлина Поділля. Тут, у Тульчині, кажучи словами поета, корінь історії і культури двох народів-братів «аж переплівся». Максим Кривоніс і Суворов, Пестель і Пушкін, Котляревський і Леонтович...

Тут стугоніла земля під копитами козацьких коней, звідси вирушали на війну з турками гренадери Суворова, тут народжувались полум'яні рядки першої конституції республіканської Росії, автором якої був Павло Пестель, тут Пушкін читав свої вірші декабристам, а ад'ютант командуючого 2-го корпусу російської армії український письменник Іван Котляревський свої вірші писав, тут звучали пісні Миколи Леонтовича...

Звучать вони й досі. Тульчинська хорова капела імені Миколи Дмитровича Леонтовича нещодавно відсвяткувала своє п'ятдесятиріччя. В репертуарі капели понад 500 пісень, чимало з них — пісні Леонтовича.

Якщо Тульчинщина — перлина Поділля, то Тиманівка, безперечно, перлина Тульчинщини.

* * *

І мабуть що не однієї Тульчинщини. Що село виключно мальовниче, що село з величезними історичними традиціями, що в селі зберігся будиночок, в якому жив О. В. Суворов, що колгосп ім. Суворова має мільйонні прибутки, що в січні місяці свіжий зеленеький огірочок тут не дивина (колгосп має 500 квадратних метрів теплиць), що колгоспний хор незмінний лауреат багатьох і багатьох конкурсів — про все це писалося і говорилося, і всім це давно відомо.

А сказати треба ось що: Тиманівка це те село, куди в примусовому порядку варто було б возити громадян, які скептично кривлять пику, тільки-но заходить мова про стирання граней між містом і селом.

У Тиманівці ці грані дотираються до решти. І заслуга в цьому не тільки Героя Соціалістичної Праці голови колгоспу П. О. Желюка, який сорок один рік керує колгоспом, і його колгоспної гвардії.

Заслуга в цьому і П. П. Новикова, викладача історії Тиманівської середньої школи, та його колег, інтелігентів села.

У селі три музеї. Три! Такою кількістю може похвастатись не кожне місто. І всі три музеї створено не для галочки у звітах відділів культури. Для художнього музею колгосп збудував спеціальне приміщення. Музей постійно обмінюється експонатами з художніми музеями Києва, Харкова, Одеси, Львова. Мені пощастило побачити в музеї виставку робіт провідних українських радянських графіків.

П. П. Новиков — тип нового радянського «бізнесмена», «бізнесмена» на громадських засадах. Але, як і всі бізнесмени, він рветься до розширення свого «офісу». Громадський директор всіх трьох музеїв скрушно чухає потилицю:

— Тіснувато нам стає... За Желюком діло не стане, гроші на будівництво він хоч сьогодні дасть, нам би проектик гарний...

Бачили таких?

...В музеї історії села я прочитав на одному стенді:

«В 1914 році в селі вміли читати 42 чоловіки. З 1939 по 1967 р. Тиманівську СШ закінчило 1000 чоловік».

* * *

Голова колгоспу ім. Яценка села Ометинці Немирівського району Д. Г. Рибак каже мені:

— Вам, журналістам, ніколи не догодиш. То в «Перці» розпишете голову, коли в селі ставка немає, то... У нас одинадцять ставків, усі зариблені. Пішов дощ, греблю одного прорвало. Тут мене районна газета стьобнула. А що я зроблю, коли для мене центнер-два цементу проблема. Треба пудла ставити, треба греблі зміцнювати, землею греблі не загатиш...

— А шефи?

— Які шефи?

Я киваю на пам'ятник матросу Кошці. Легендарний оборонець Севастополя народився у цьому селі. В 1955 році, до сторіччя оборони Севастополя в селі було відкрито пам'ятник. На постаменті напис: «Матросу Кошке Петру Марковичу, герою оборони Севастополя 1854—1855, военные моряки Черноморского флота. 1955 г.»

Чотирнадцять років тому було в Ометинцях велике пожвавлення. Гостей наз'їжджалося чи не пів Севастополя. Обіцяли дружити, не забувати ометинчан. Обіцяли...

В колгоспі 12 машин, на ходу — 3. Ні гуми, ні запчастин. А колгосп славний. Справний колгосп. До Тиманівки Ометинцям поки що, правда, далеко, але й задніх не пасуть.

Шановні товариші чорноморці-севастопольці, кому-кому, а колгоспові ім. Яценка, селу Ометинцям, де народився ваш захисник матрос Кошка, — гріх не стати в пригоді.

* * *

У Бершадському районі йде герць. Безкровний і прогресивний. Баланівка наступає на знамениту Шляхову, де головує уславлений Василь Кавун. Наступ ведеться і по надоях, і по врожайності, і по м'ясу, і по інших різних показниках. Хто кого здолає в тому герці, поки що невідомо, але відомо, що у виграші будуть і колгоспи, і ми з вами.

* * *

Отаке воно, Поділля, краса України. І хоч розкинулось воно «мило, недбало», люди тут добре дбають, щоб ми з вами мали і хліб, і до хліба. А про цукор вже й не кажу...

Микола БІЛКУН.

Вінниця — Київ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Купуйте, купуйте! Це той сорт яблуні, під якою колись сидів Ньютон.

ДВІ ГУМОРЕСКИ

Всього-на-всього

Яка ж тепер мені благодать!

Моя дорога теща не виштовхує мене з кімнати на кухню, а впадає, мов біля малої дитини.

Не докоряє моя Настуся.

На роботі жінки ставлять мене в приклад своїм чоловікам і кажуть, що я справжній мужчина. а не торба з чадом.

Пішов оце до лікаря, а він теж від задоволення усміхається:

— Ви, голубе, з кожним днем молодієте. Гарантую вам додаткових п'ять років життя.

Та й мої фінансові справи одразу поліпшились. Щомісяця, гляди, якась десятка в кишені й завалянеться.

І щоб ви думали я зробив?

Всього-на-всього кинув курити.

У черзі

До черги придрібуляв кругленький, як гарбуз, дядько:

— Давно стовбичите?

— Недавно,— обізвались у черзі.

— А вистачить усім?

— Повинно вистачити.

— Знаємо ми оці черги. В одній ось уже згаяв півгодини. Тільки допхався до прилавка, а продавщиця щирить зуби: мовляв, пробачте, але вже нема. Я їй, чортовій холері, мало очей не повидряпував, та все одно не відпустила. Не інакше, як під прилавок, вертихвістка, заховала.

— А може, й справді не вистачило. Навіщо отак відразу на людину нападати,— подав хтось голос.

— Там теж такі адвокати знайшлися, то я одному батоном мало по голові не дав. Щастя його, що поблизу міліція ходила.

— Це діло не хитре.

— А тут і хитрувати нічого. Порядок є порядок, і його треба дотримуватись. Е-е-е, громадянко, натисни-но трохи на гальма! Куди без черги пресш?

— Я займала.

— Багато вас тут займало!

— Хай люди скажуть.

— Я нічого не бачив і нічого не хочу знати.

— А я бачив. І не гоже отак себе поводити,— зауважив дідусь.

— Не твоя, старий шкарбан, копа молотиться, то й не цвірінькай. А ти, громадянко, стань у чергу.

— Та в неї ж мала дитина,— загомоніли жінки.

— Знаємо ми оцих дітей. Позичила в когось, аби наперед пролізти. Через таких нічого не захопиш.

— Та беріть уже без черги, тільки не перелякайте їй малого,— заступилася літня жінка.

— А ти не натякай. Не натякай! — набундючився дядько.— Сама на чорта схожа. Щоб поночі зустрів, то заїкою став би.

— Вам одну чи дві? — подала голос молоденька продавщиця.

— Кого? — заклінав спантеличено дядько.

— Як «кого»? Книгу. Називається «Як себе поводити?».

— Своїй бабі купи! Я думав, що тут апельсини продають, а вона... Бач, книгу підсовує.

Борис ПОЛІЩУК.

м. Попільня
Житомирської області.

З ІСТОРІЇ ТЯГАНИНИ

Мал. А. СВИНЦОВА

— Раніше підніміться з цим листом до мого заступника, а потім з його резолюцією спуститесь до мене!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Остаточно розперезався бригадир колгоспу ім. Хмельницького Білогірського району на Хмельниччині Стадник І. Д. До людей звертався тільки гиками та криками. Про порядки в бригаді годі було й думати, бо кожний намагався обійти бригадира-грубіяна десятою дорогою.

Колгоспники звернулися зі скаргою до Перця.

Заступник начальника обласного управління сільського господарства т. Тосіч повідомив редакцію, що факти підтвердилися. Стадника І. Д. нарешті «підперезали» — з посади бригадира зняли.

МУЗИ І ПЕГАСИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

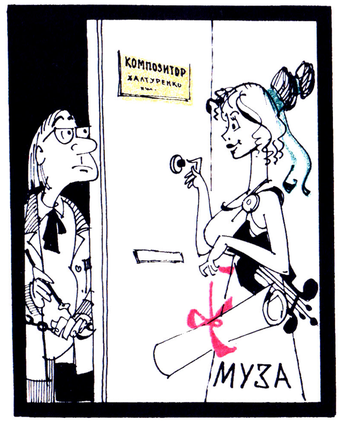

— Вам кого!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

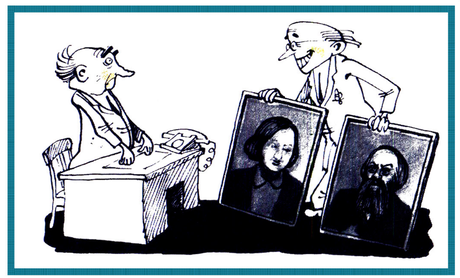

— Я чув, що вам Гоголі і Щедрини потрібні!

Мал. И. КОГАНА

— Навіщо ти йому крила підрізав!
— А щоб від землі не відривався.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

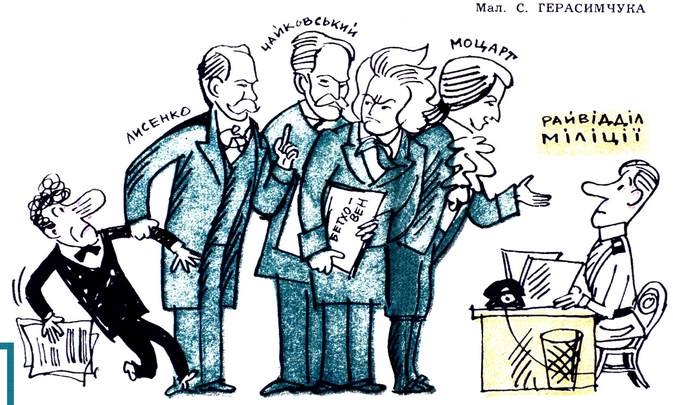

— Товаришу старшина, цей тип нас обікрав!

НОРОВИСТИЙ ПЕГАС

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ти чого хвицаєшся!
— Там критик іде...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Пегас: — З таким вантажем не піду, соромно!

Мал. А. СВИНЦОВА

МУЗА БАЙКАРЯ

Хвилинка

ГУМОРЕСКА

В усьому винен товариш. Кінчилось у нас відрядження, і зразу ж треба було на автобус та й додому. Так ні...

— Не знаю, як ти, а я вже, як вовк, їсти хочу. Може, перекусимо? Тут, поруч, я бачив пристойний ресторан. І назва хороша — «Хвилинка».

Правду кажучи, і мені голод допікав, а до відходу автобуса ще добра година лишалася.

— Тільки умова, — погодився, щоб швидко і без цього... Сам розумієш.

При вході в ресторан нас зустрів симпатичний дідуган з бородою-лопатою. Він ввічливо запросив роздягтись і здати валізки.

Відвідувачів було мало, і ми вибрали собі стіл подалі від естради.

Сіли. Розгорнули меню. Не встигли як слід вивчити його, а тут, ніби з-під землі, офіціант у білосніжній курточці, з акуратним проділом на голові й чорною краваткою-метеликом на кадику.

— Що накажете?

— Я віддаю перевагу курятині, — сказав товариш. — А ти?

— Курятина так курятина, — відповів я. — Згода. Треба ще...

— Сто п'ятдесят чи двісті? — вставив слово офіціант. — Під курятину...

— Та ні. Дві склянки компоту.

— Сю ж хвилину буде зроблено.

В чеканні замовленого я знічев'я почав розглядати картину, що висіла навпроти...

— Хвилиночку, — перервав моє заняття офіціант. — Одну хвилиночку. Забув запитати, що ви бажаєте — ніжку чи спинку?

— А власне кажучи, — втрутився товариш, — яка різниця?

— Е-е! Крильце має один смак, ніжка — інший, а спинка — зовсім інший. Так що накажете?

— Мені крило, — зиркнувши на годинника, кинув я.

— Буде зроблено!

Офіціант зник на кухні, а ми продовжували чекати.

Нарешті! Граціозно обходячи столи, до нас наблизився офіціант з піднесеною над головою тацею. Але радість була передчасною. Він приніс лише хліб і компот.

— А курятина?

— Хвилиночку. Шеф-кухар питає, як ви любите, щоб шкірка була хрустка чи м'яка?

— Та ви що? — розсердився товариш. — У нас автобус, а ви тут із своєю шкіркою. Несіть, яка є.

— Сю ж хвилинку! — і побіг на кухню.

А рівно за хвилину:

— Вам на гарнір гречку, рис чи макарони?

— Рис! — не сказав, а прогарчав товариш. — Рис і книгу скарг.

— А ви не хвилюйтеся. Сю ж хвилинку!

Через п'ять хвилин:

— Рис закінчився. Є гречка.

— Давайте гречку! — прошипів я.

Через три хвилини:

— Кінчилась гречка. Останні дві порції з-під самісінького носа вихопили. Але не турбуйтеся. Шеф пішов на склад виписувати рис. Миттю зваримо.

Минуло ще двадцять хвилин. До нашого столу разом з офіціантом наблизився сяючий шеф-кухар.

— Розумієте, вийшла така петрушка. На складі ні рису, ні гречки не виявилось. Який гарнір вам краще приготувати — з перловки, картоплі чи макаронів?

— Ну вас з вашим гарніром, — глянувши на годинник, меланхолійно мовив товариш. — Тепер все одно. Автобус прогарнірили... Що у вас є готового попоїсти?

— Є смажений хек з картопляним пюре. Можна...

— Давайте хек, — махнув рукою товариш.

Офіціант зник, а через дві хвилини:

— Хвилиночку...

— До речі, — перебив я його, — по сто п'ятдесят «столичної»...

— О! Сю ж хвилинку!

І точно за півтори хвилини ми закусювали «столичну» курятиною з рисом...

М. ОЛЕСЬ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Полювання — це не відпочинок, от риболовля, то зовсім інша річ...

З олівцем по Геніческу

Цей населений пункт органічно і рельєфно вписується в береги Азовського моря. Настільки органічно, що кілька років тому він перетворився на курортне місто. Але в архітектурний ансамбль Геніческа вписується далеко не все.

Не вписується, більше того, псує міський краєвид водопровідна мережа. З її колонок накапує не більш як по чайній ложці питної рідини в день. Зате на окремих вулицях не просихають калюжі. А з калюжі, як відомо, не нап'єшся. Вся біда в тому, що мережа потребує капітального ремонту, до того ж неправильно експлуатується, а тому безупинно продірявлюється.

Аж ніяк не вписуються будинки № 134 по вул. Воровського, 55 «а» і 55 «б» по вулиці Гоголя. Споруджені пересувною механізованою колоною № 6 тресту «Геніческсільбуд» (начальник колони О. М. Валієв) за принципом стук-грюк, аби з рук, вони на ладан дихають і от-от можуть розвалитися. У них плісняві ють і дають глибокі тріщини стіни, провалюється підлога, випадають дверні коробки. Будівельники так поспішали достроково зіпхнути житла приймальній комісії, що забули навіть зробити пороги.

Не зовсім вписується їдальня № 4 «Курортторгу» на центральному пляжі, куди, немов мухи до меду, злітаються місцеві і заїжджі п'яндиги. Ця категорія клієнтури нещадно й безжально витісняє з харчувального закладу зголоднілих курортників.

Зовсім не вписується дитячий пляж, на якому дітлахи і дорослі перестрибують через височенні кучугури намитої штормами морської трави та потопають біля берега в багнюці.

Погано вписується майстерня хімчистки одягу, яка повертає своїм замовникам до невпізнання пожмакані костюми й сукні. Прокатний пункт вписується, щоправда, нічогенько. Однак в його приміщення не вписалися холодильники, телевізори, пляжні зонти, спальні мішки, надувні матраци та інші речі, що користуються великим попитом у населення.

Не вписується кінотеатр «Спартак», де відсутня будь-яка вентиляція. Очманілі від задухи глядачі тікають з нього навпередодні.

Ніяк не вписуються занехаяні, давно не фарбовані, обшарпані та обдерті риболовецькі судна артілі «Революційна хвиля», що швартуються біля причалу морського торгового порту.

Дуже кепсько вписується берег моря під урвищем, на який мало не з висоти пташиного польоту зсипають сміття, скидають різні нечистоти і лають помилі жителі вулиці Азовської. Розплідник антисанітарії біля самого синього моря утворено з мовчазного благословіння санепідстанції та міськради.

Про те, як впишеться в архітектурний ансамбль Геніческе бюро добрих послуг — говорити рано, адже є лише ідея відкрити його. До речі, виношують її керівники комбінату побутового обслуговування вже не перший рік.

Невідомо також, як і коли впишуться в територію ринку Будинок колгоспника та камера для зберігання сільськогосподарських продуктів. Поки що ж в міські краєвиди анісколи не вписуються колгоспники з Геніческого й сусідніх районів, що понуро снуючи вулицями з мішками та кошиками в пошуках місця для ночівлі.

Так само не вписуються матері, котрі, куди не йдуть, то й діточок на руках несуть. Роблять це вони не з спортивного інтересу — за останні роки в архітектурний ансамбль Геніческа, який невпинно росте, чомусь не вписалися жодні дитячі ясла.

Так що зовні Геніческ виглядає дуже привабливо. А зсередини — так собі. Повної гармонії, як бачимо, поки що нема.

З олівцем подорожували, записували і малювали М. ПАЛЬЧИК та А. СВИНЦОВ.

Херсонська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Чого тут такі старі працівники?
— Зате вони добре завбачають погоду.

Перчанська реклама

ВСЕ — ДЛЯ ДІТЕЙ!

Купуйте дитяче взуття, виробництва четвертої київської взуттєвої фабрики!

Воно, як засвідчує в листі до редакції житель м. Дніпропетровська В. Заїнчковський, добротне і гарне. Навіть зовнішнє оформлення упаковки, як можете переконатися з цього фото, привертає увагу. Купувати дитяче взуття в такій упаковці — дуже вигідно і практично.

По-перше, опріч того, що діти будуть взуті, вони ще й поповнять свої знання — дізнаються, що отой щедро розрекламований на упаковці напій коштує 2 крб. 75 коп. без вартості посуду.

По-друге, в таку коробку можна при потребі покласти дві четвертинки сорокаградусної.

Отож, купуйте «Московскую особ...» А, чорт! Купуйте в оригінальній упаковці дитяче взуття виробництва четвертої київської фабрики!

Від Б до Я

ПОЛЬСЬКІ ФРАШКИ

ДО АВТОРА-ОБІЦЯЛЬНИКА

Всі від зворушення могли б
заплакати —
І стало б враз життя ясне й просте,
Якби вже перестав цей автор
кудкудакати
Й, нарешті, зніс яєчко золоте.

Ян БЕСТЕР.

НА СМЕРТЬ ШАКАЛА

Помер Шакал — і друзі простогнали
з жалем:
«Небіжчик чуйним був і добрим був
Шакалом!»..

Єжи ЗАВАДЗЬКИЙ.

СВІТОГЛЯД

Змінить він прагнув світ,
Та з плином літ
Лиш погляд свій
Змінив на світ.

Лев КОНОПИНСЬКИЙ.

ВІДВАЖНА МИША

Відважна миша влізла
Ведмедеві під лапи,
Та й робить що —
Погляньте! —
З страховиськом отим:
Чіпляється за вуха,
Бере його за храпи..,
(Забувся я додати:
Ведмідь був неживим).

Антоній МАР'ЯНОВИЧ.

НА ОДНОГО ЛАУРЕАТА

Писав так нудно, що його на
п'єдестал
Поставили, щоб перестав.
Не перестав!

Вітольд ЗАХАТНЕР.

ПРО САТИРУ

Багато у сатирі солі, перцю,
Натхнення, талану і сили!
Її ми пишем кров'ю серця,
Коли немає... грошей і чорнила.

Станіслав Єжи ЛЕЦ.

СКАРГА БЮРОКРАТА

Гірко нарікають люті бюрократи:
Справ — гора! А тут ще й про
людину дбати!

Тадеуш ПОЛЯНОВСЬКИЙ.

ПОПРАВКА

У давній анекдот додам я трохи солі:
Був голий той король, були і люди —
голі.

Збігнев СКУПИНСЬКИЙ.

НОМЕНКЛАТУРНА ПОЛІТИКА

Його зняли з посади... Ну, і що —
усе?
Ні, хтось його на вищу вже несе...

Юзеф ПРУТКОВСЬКИЙ.

ДОКУМЕНТ

Лев — найкращий в світі звір!
Що й засвідчую:
Т х і р.

Влодзімеж СЦІСЛОВСЬКИЙ.

ПОКІРНЕ ТЕЛЯТКО

Покірне телятко у кожній окрузі
До вовчої зграї звертається: «Друзі».

Ян ШТАУДІНГЕР.

МИСТЕЦТВО ПЕРЕВТІЛЕННЯ

Як роль людини він чудово грає —
І оком не моргає!

Ян ЧАРНИЙ.

ЩО ТАКЕ ЖІНКА

— Що таке жінка? — питається світ.
Тихіше, скажу вам, хороші:
Це те, що хоче мати якнайменше літ
І якнайбільше грошей...

Влодзімеж СЛОБОДНИК.

СМІЛИВО!

За правду бій іде-гуркоче...
А ти — боїшся? Чому?
Кажи сміливо правду в очі...
Глухому.

Станіслав ШИДЛОВСЬКИЙ.

В ІМ'Я ПРАВДИ

Хто в ім'я правди кия вживає,
Той насамперед правду вбиває.

Юзеф ЯСКЛОВСЬКИЙ.

Переклав з польської
Іван ГЛИНСЬКИЙ.

ВЕСЕЛІ БУВАЛЬЩИНИ

ВІДШКОДУВАВ

Один посередній письменник закинув Бернардові Шоу, ніби той у драмі «Свята Йоганна» використав якийсь його афоризм.

— Я перепрошую,— відповів Шоу,— і готовий відшкодувати заподіяний збиток іншим афоризмом.

Великий драматург простягнув скаржникові аркушик паперу, на якому було написано:

«Виходить, і в дурня можна чогось навчитися».

ПОХОРОН

Славетного німецького диригента Ганса фон Бюлова довго і марно умовляли диригувати якоюсь новою виставою в Берлінському оперному театрі. Бюлов відмовився, бо нова опера була абсолютно бездарна і її ставили лише тому, що авторові протегував сам кайзер Вільгельм II.

Проте Бюлову довелося скоритися. На прем'єру диригент прибув одягнений як на похорон, з чорною траурною пов'язкою на рукаві.

— Що трапилося? — запитали фон Бюлова здивовані і стривожені музиканти.— Ви когось поховали?

— Поки що ні,— відповів диригент.— Але зараз побачите, як я ховатиму нову оперу...

КРАЩЕ НЕ СВИСТІТЬ...

Якось композитор Шуман сидів у парку свого рідного міста Цвіккау й насвистував мелодію з «Карнавалу».

— Послухайте,— обурився сусід, що сидів поруч,— це мотив з «Карнавалу» нашого шановного Роберта Шумана! Коли ви не знаєте, як у нього звучить ця мелодія, то не насвистуйте... Ваш свист діє мені на нерви!

ВЗЯВШИ ПІД РУКИ

Англійський драматург Шерідан зустрів на Сент-Джейській вулиці принца Галльського і герцога Йоркського.

— А-а! — вигукнули вони, зупинивши письменника.— Про вовка помовка. Ми щойно сперечалися про вас... Хто ви — шахрай чи дурень?

— Я стою між тим і другим,— відповів Шерідан,— взявши їх під руки.

ЦІНИ — РІЧ МІНЛИВА

У Лондоні на аукціоні продавали з молотка перше і дуже рідкісне видання партитури одного раннього балету композитора Ігоря Стравинського. Охочих придбати її було дуже багато. Але один із присутніх — якийсь старий сивий пан — увесь час набавляв ціну. Нарешті, партитура й справді дісталася йому.

Репортери оточили нового власника рідкісного видання.

— Ігор Стравинський, — відрекомендувався він журналістам і додав:

— Я ніколи не уявляв собі, що за власну партитуру доведеться платити вдвічі більше, ніж я колись одержав за цей балетний твір!

ЗА КОНСТИТУЦІЄЮ

Перебуваючи на дипломатичній службі, Броніслав Нушич дружив з американським консулом. У сім'ї американця ждали першої дитини. Батьки хотіли сина, а народилась дочка. Нушич втішав консула:

— Можливо, навіть краще, що у вас народилась дочка. Якби у вас тут, за кордоном, народився син, то, за американською конституцією, він ніколи не зміг би стати президентом Сполучених Штатів.

ЗНАМЕНИТЕ «ШШШ-А!»

У 1913 році до Білої Церкви завітав проїздом трагік Мамонт Дальський. До театру зійшлися всі містечкові ремісники і гендлярі. Сперечаючись за місця, вони зчинили в залі такий галас, що, певно, й забули, чого прийшли сюди.

Щоб якось заспокоїти галасливу публіку, адміністратор кілька разів гасив світло і підіймав завісу,— дарма. А Дальський поспішав. Він боявся запізнитися на транзитний поїзд. Знаменитий актор вирішив припинити галас власними засобами. Він вийшов на авансцену, набрав у легені якомога більше повітря і гучно видихнув:

— Шшш-а!

Всі завмерли. Запала тиша. Вистава почалася.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

ДИТЯЧИЙ РОЗУМ

Колись, давно-давно, був такий випадок. Двоє малюків, граючись на вулиці, побилися. А їхні батьки, про те зачувши, одразу за кілки схопилися. І мабуть, що порозбивали б один одному голови, коли б хтось не порадив їм піти на суд до пана. Поки старі ходили до пана судитися, малеча помирилася і гралася, ніби нічого й не сталося.

До чого ця притча? А ось до чого.

Зовсім недавно був такий випадок.

Футболісти Гондурасу перемогли на своєму полі футболістів Сальвадору з рахунком 1 : 0.

Футболісти Сальвадору в свою чергу, на своєму полі перемогли футболістів Гондурасу з рахунком 3 : 0.

Тут-то й війна почалася! І вже не футбольна. Справжня, кровопролитна. Але спершу гондураський уряд негайно конфіскував майно і виселив з країни десятки тисяч сальвадорців, що проживали на території Гондурасу. Сальвадорський уряд у боргу не залишився і розірвав дипломатичні стосунки з Гондурасом.

Отак, щоб знали!

Але минуло ще трохи часу, і гондурасці з сальвадорцями (футболісти) зустрілися на нейтральному полі у Мексіці.

Матч закінчився з рахунком 3 : 2 на користь сальвадорців і... нічого страшного не сталося. Гондураські футболісти тепло привітали своїх щасливих супротивників. До того ж варто зауважити, що матч відбувався у надзвичайно дружній і коректній атмосфері.

Коментуючи цей матч, один західний журналіст писав: «Було б непогано, коли б футболісти обох країн позичили трохи такту, витримки і вихованості своїм дипломатам і урядам».

Від себе можемо додати: і розуму!

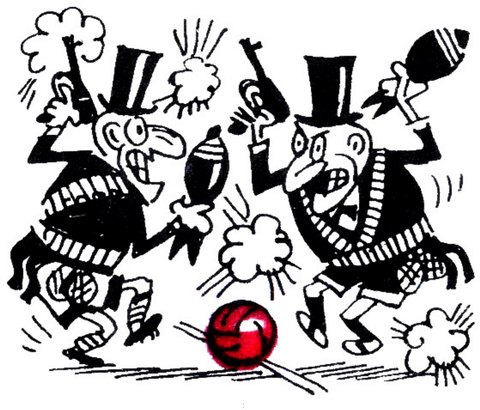

Мал. К. ЗАРУБИ

— Нічого не поробиш — надягай. Така мода.

Перченя

ЗАСЛУЖИЛИ

Лиш з роботи мама в дім
Увійшла, то спершу
Подивилася на стіл:
Чи у мисці є що?
Сіла радо на стілець,
Пригорта Наташу:
— Ти сьогодні молодець,
Що поїла кашу.
На ось тістечка поїж,
Раз ти заслужила.
Тут Наташа поскоріш
В кухню заспішила:
— Я і Киці понесу.
Й Киця заслужила:
З миски кашку з'їла всю,
Потім ще просила.

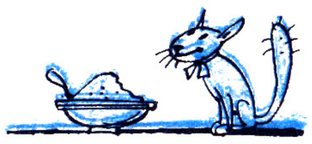

Кость ДЯЧЕНКО.

НАВІЩО

Бабуся поставила на стіл обід. Івасик, не чекаючи нікого, вмостився зручніше.

— А ти помив руки? — запитала бабуся.

— Навіщо? — здивовано глянув на бабусю Івась. — Я ж не руками буду їсти, а ложкою.

БЕЗ РЕМІНЦЯ

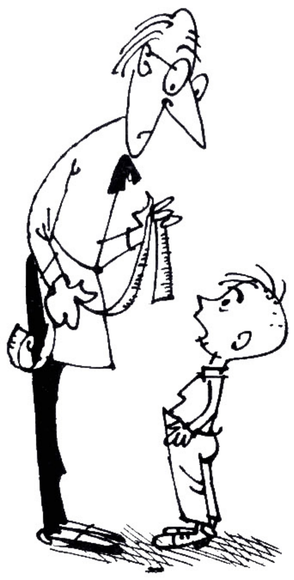

Тато з Сашком зайшли до кравця.

— Ви можете пошити мені штани? — запитав тато.

— А які вам: з ремінцем чи без ременця? — запитав кравець.

— Без ремінця, без ремінця, — випередив тата Сашко.

Аркадій МУЗИЧУК.

СПОТИКАНКА

Вередували верѐднички, що не зварили варениčків; не вередуйте, вередниченьки, — ось поваряться варениченьки.

СКОРОМОВКИ

1

Пророкував пророк про пророчі речі; трохи недопророкував, а трохи перепророкував.

2

Прийшов Прокіп — кипить окріп, пішов Прокіп — кипить окріп; як при Прокопі кипів окріп, так і без Прокопа кипить окріп.

3

Прилетіли горобці, говорили про крупці; не про крупці, не про покрупицю, а про крупник, та про покруп'ячко.

Пригоди Перченяти

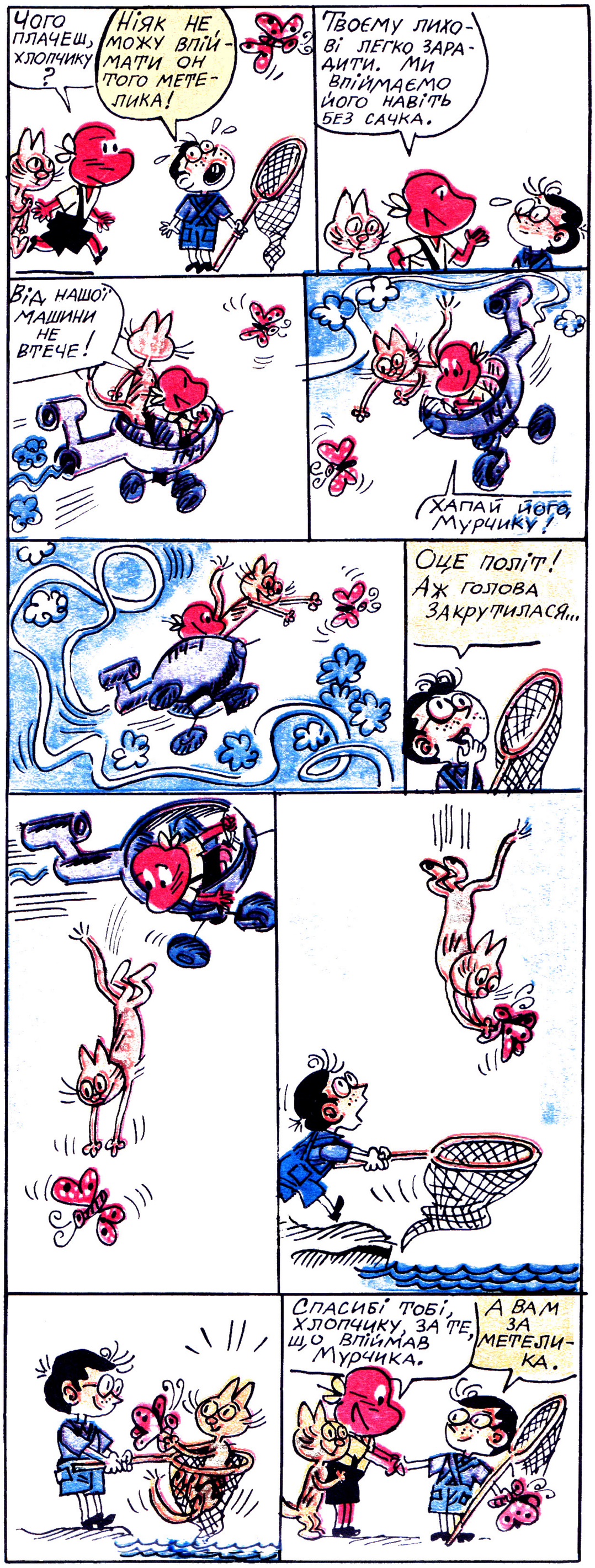

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Перцеві усмішки

ДИВО-ДИВНЕЄ...

— Ну, що лікарі знайшли в тебе?
— Водянку!.. І що дивно — звідки взялася вода, коли я пив лише вино!

Повідомив В. СГІБНЄВ
з м. Василькова Київської області.

ДВІ ЦЯЦЬКИ

— І що то в тебе за дві цяцьки на піджаку? — спитала бабуся онука.
— Еге-е! То ж я закінчив два інститути, — гордо похвалився онук.
Бабуся здивувалася. — Та невже ти такий тупак, що тебе не могли вивчити в одному інституті?

Повідомив О. Н. КИЗИМ
з м. Одеси.

ЯКБИ ЦЕ НЕ БОГ

Тітка Явдоха з ранку й до вечора все біля хати сніг відкидала. Побачила свою сусідку та й каже:
— Він мене, кумо, оцей сніг — на той світ відправить. Якби це не бог насипав, то я б його так вичортувала, що аж пір'я б полетіло.

ЗА КОМПАНІЮ

Мати прийшла в дитячий садок за дитиною. Заходить до кімнати, а там крик, діти плачуть.
— Ніно, чого ти? — спитала вона у дочки.
— Та всі ж плачуть, і я почала.

Повідомив М. Т. ЧЕПКИЙ
з м. Ізюма Харківської області.

ТОЧНА ВІДПОВІДЬ

Учитель питає учня:
— Хто в лісі найшвидше бігає?
Учень:
— Мій батько, як за ним лісники женуться.

Повідомив І. І. КУЖБЕЙ
з с. Міжгір'я Міжгірського району
Закарпатської області.

ЗДІЙСНЕНА МРІЯ

— Іване! Чи здійснилася хоч одна мрія твого дитинства? — питає дружина чоловіка.
— Здійснилася. Коли мати тягла мене за чуприну, я мріяв стати лисим!

Повідомив П. ПОЙДА
з м. Берегового Закарпатської
області.

СКУПІСТЬ

— Дядьку, чому ви на ніч годинник зупиняєте?
— Тому, що вночі він мені не потрібен, а шестерні зношуються.

Повідомив П. І. ДІГТЯРУК
з с. Головне Любомльського району
Волинської області.

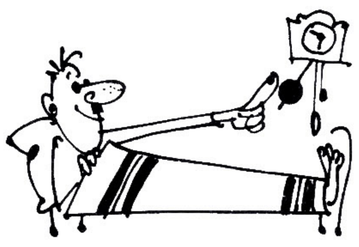

У рахунок минулого року

Нерідко читаємо: токар такий-то працює в рахунок 1977 року. Як це йому вдалося? Виявляється, досить просто: сьогодні людина зробила те, що могла зробити завтра, а завтра — те, що заплановано було зробити через тиждень, а за тиждень — те, що слід було зробити через місяць. І пішло, і пішло... Та найдивніше: цей самий токар при всьому тому встигає і в кіно регулярно бувати, і театральних прем'єр не пропускати, і музеї відвідувати.

А іншого про кіно чи театр запитаєш, а він на те лише рукою махає: відчепись, мовляв, чоловіче, з дурницями, тут дихнути нема коли, по двадцять чотири години на добу працюю. Гадаєте: цей уже, либонь, працює в рахунок аж 1987 року? Аніскілечки. Навпаки. Він сьогодні робить те, що мав зробити позавчора, а те, що слід зробити сьогодні, робить лише через тиждень. І пішло, і пішло... В результаті, у цьому році, нарешті, вирішує питання, яке можна і слід було вирішити торік.

Останнє мене неабияк зацікавило. Чому в цих товаришів руки не доходять? Невже, гадав, вони під час ущільненого робочого дня влаштовують екскурсії на старовинний цвинтар або турніри з преферансу чи популярні лекції з теорії відносності?! Почав приглядатися і з'ясував: ні екскурсій, ні турнірів, ні лекцій у робочий час вони не влаштовують. Наче роблять усе те, що належить за службовим статусом: уважно читають офіційні папери, накладають у відповідному кутку відповідні резолюції, створюють комісії, пишуть офіційні відповіді, запити, вказівки.

Так чому ж усе-таки вони працюють у рахунок минулого року?

Довго не міг цього второпати, аж поки ото не зіткнувся з двома випадками, які дещо прояснили справу.

Перший стався у Львові. В самому центрі цього старовинного міста розташована досить старовинна лазня № 1. За неписаною традицією, при цій лазні здавна працював буфет, де відвідувачі після легкої пари могли забавитись склянкою мінеральної води, чаю чи кухлем пива. А потім той буфет замінили у відповідності з духом часу автоматами з тим же пивом і водою. Але ж автомати і є автомати: хочуть — працюють, а хочуть — лише гроші приймають. Одне слово, техніка почала викликати нарікання купальників. І автомати прикрили.

Тоді — себто у березні минулого року — дирекція й порушила перед місцевими органами клопотання про відкриття у лазні буфету для продажу «соків, води й кондвиробів». І відтоді пішло. Службові особи уважно читали клопотання, ретельно накладали у відповідних кутках відповідні резолюції, вивчали питання, писали офіційні відповіді, запити, вказівки...

Листування зав'язалося жваве. У листуванні тому можна знайти всі зразки епістолярного стилю: від сухо офіційного («на підставі вищевикладеного») і рішуче ділового («прошу це питання терміново розв'язати») до емоційно схвильованого і публіцистично піднесеного («однак нам не зрозуміла поведінка директора лазні»). У листування включилися: керівники тресту їдалень, гастрономторгу, контори громадського харчування, комбінату комунальних підприємств, міської санітарної станції, завідуючий міськторгвідділом, заступник начальника облторгуправління, заступник голови міськвиконкому та інші. Усі були при ділі.

За тим ділом непомітно й рік минув. І коли врешті відкриття буфету почало набувати якихось реальних форм (уже навіть холодильник завезли), «справою про буфет у лазні» зацікавились працівники міськкому партії. Секретар міськкому т. Святоцький дав чітку вказівку: буфет не відкривати. Ні до чого, мовляв, він у лазні. І все стало на свої місця.

Не будучи спеціалістом по буфетах у лазнях, я, схоже, явно недооцінював важливість цього питання. А воно, мабуть, є значно серйознішим, ніж мені видавалось, якщо ним так щільно зайнявся аж секретар міськкому. Тим більше (не провівши хоч би вибіркового референдуму серед відвідувачів лазні) не беруся я категорично стверджувати, чи варто в лазні продавати соки, води й кондвироби чи ні. Але коли спеціалістам вже так беззастережно ясно, що буфет не потрібен, то чому ж не було все поставити на свої місця рік тому? Скільки корисних справ могли б за цей час зробити люди, які брали активну участь у жвавому листуванні.

Щоправда, й після офіційної вказівки ряд службових осіб у Львові й досі вважає питання про доцільність чи недоцільність лазневого буфету, обережно кажучи, дискусійним.

А от у Чернівцях примудрилися розвести довготривалу письмову колотнечу з питання зовсім недискусійного.

Проживає там, у хаті на вулиці Щербакова, громадянин М., у якого важко хворий син Костя — інвалід з дитинства, протягом п'ятнадцяти років прикутий до ліжка. А другу половину цієї хати займає громадянин Вакарчук, у якого нема хворого сина, зате є мотоцикл. Костю, за рекомендацією лікарів, щодня виносять у ліжку на подвір'я. А громадянинові Вакарчуку саме випадає щоразу з тріском проїжджати на мотоциклі повз Костеве ліжко. Попросив громадянин М. громадянина Вакарчука зробити собі проїзд з іншого боку хати. А той — ні. Запропонував тоді сусід Вакарчукові обмінятися квартирами (хоч у першого краща). А Вакарчук — знову ж таки — ні. Звернувся М. до кербуда т. Зарубіна з проханням дозволити за свій рахунок перегородити двір. Але кербуд не зважився задовольнити цілком справедливу просьбу. Важко сказати, чому саме. Може, тому, що не зміг самотужки вирішити, кому віддати перевагу: інвалідові чи мотоциклу. А може, тому, що Вакарчук, хоч і не має ніяких особливих заслуг, але зате є сектантом і — боронь боже! — ще вгледить у цьому замах на його релігійні переконання.

Поскаржився М. у райвиконком, але й там нічого не вирішили. Тепер уже в листування включилися працівники міськвиконкому, облвиконкому, прокуратури. Нарешті дали вказівку: дозволити перегородити двір.

Та це не сподобалося Вакарчукові. Почав скаржитись він. І тут відбулося найдивовижніше: замість дати мотоциклістові чітку відповідь про те, що його скарга безпідставна, тодішній заступник голови міськвиконкому т. Застанкевич і голова Ленінського райвиконкому т. Карпенко, всупереч своєму першому рішенню й здоровому глуздові, дали вказівку знести пліт. І пліт знесли. Причому знесли вже після того, як товариський суд при будинкоуправлінні оголосив Вакарчуку сувору догану й попередив: якщо він і далі знущатиметься з інваліда, то буде поставлено питання про виселення його з будинку.

Листування відновилося з новою силою.

Не будемо затягувати цієї сумної оповіді. Скажемо лише, що справа, яка започаткувалася в червні минулого року, завершилася справедливо й благополучно. Та аж цього року, після того, як громадянин М. звернувся до «Перця».

Але ж скільки організацій і службових осіб включено було в інтенсивне листування!

...Тепер я вже трохи навчений. Тепер, коли зустрічаю захеканого знайомого, який волає: «Яке там кіно, дихнути нема коли!» — то я не співчуваю, а тихенько запитую: а може, ви забагато листуєтеся з приводу якогось буфету в лазні чи проїзду для мотоцикла? Чи не тому так захекались?

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Найзручніше передплатити
«Перець» одразу на весь рік!

ЧАЯН

У мене гостює татарський сатиричний журнал «Ч А Я Н» («Скорпіон») м. Казань

— І як тільки їй не набридне! Особисто я на курятину вже й дивитися не можу!

— Зробите з цього м'яса десять відбивних, і вам буде присвоєний вищий розряд.

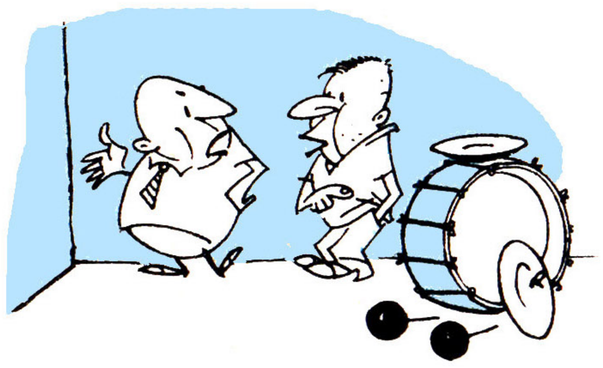

— Що ж це ти! Купив барабан, а не граєш на ньому!
— Та сусід поїхав у відрядження...

— У цьому районі браконьєри давно перевелися.

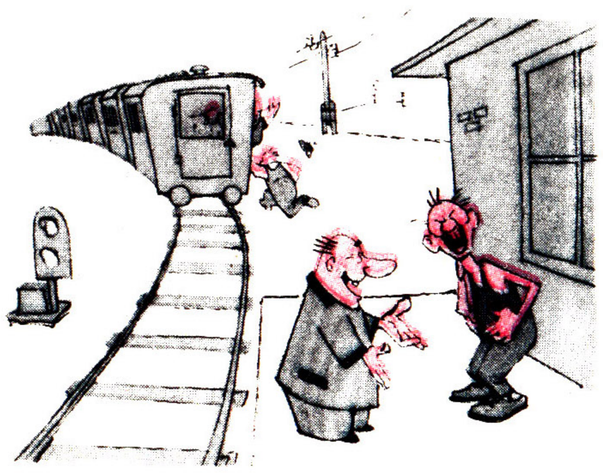

— Дуже смішний анекдот, тільки трохи довгий...

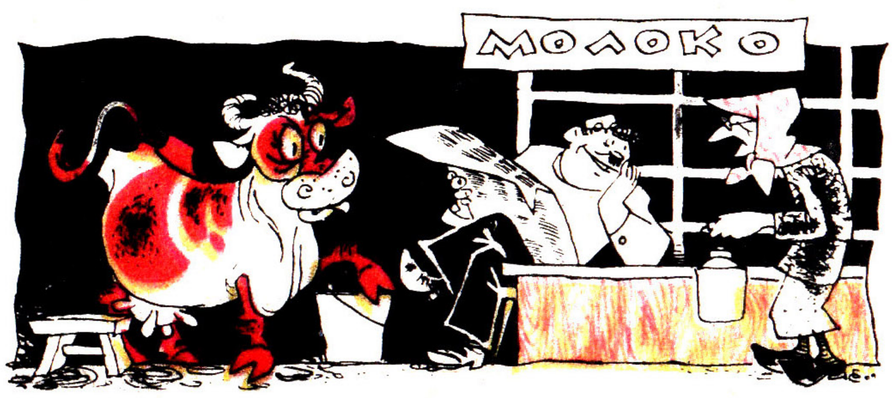

— А у нас, тітонько, самообслуговування!

Що нам розповів Гордій Варений

КРИШТАЛЕВА МРІЯ

Є щасливі люди на світі. Хтось придбає єдиний лотерейний квиток (дадуть на здачу в гастрономі) і, дивись, виграє мотороллер чи килимок дитячий. Вийде з дому за десять хвилин до відходу поїзда і відразу ж таксі спіймає.

А от я, відверто вам зізнаюся, невезучий: і в лотереї мені не щастить, і на поїзд, трапляється, запізнююся. Але найгірше у мене — це з покупками. Купити якусь річ — ціла проблема.

В кожній квартирі нашого будинку є соковижималка. В кожній квартирі щодня п'ють соки. А я позбавлений цієї радості. І все через свою невезучість.

Заходжу в господарський магазин:

— Немає і не буває,— чую відповідь.

Заходжу в другий господарський магазин:

— Буває, але не буде,— кажуть мені.

Заходжу в третій господарський магазин:

— Вже були,— розчаровують.

Обходжу універмаги. В одному нічого не обіцяють, в другому обіцяють, але туманно. В третьому запрошують заходити.

Заходжу раз:

— Були вранці.

Заходжу вдруге:

— Були ввечері.

Заходжу вп'яте:

— Десять хвилин, як останню продали.

Узяв я відпустку за власний рахунок. Купив собі розкладний стілець і тиждень чекав біля універмагу. Марно! Виявляється, цього тижня соковижималки продавалися в господарських магазинах. Випросив відпустку ще на тиждень. Від госпмагів не відходив. Даремно! Моя кришталева мрія в цей час продавалася в магазині «Подарунки»...

А сусіди вичавлюють соки. А сусіди мають соковижималки. Везе ж людям.

Та я хоч і нещасливий, проте оптиміст. Незабаром у мене профвідпустка. Тільки більше я не збираюся тинятися по магазинах. Краще піду в Міністерство торгівлі з пропозицією:

— Шановні наші творці хорошого настрою,— скажу я,— зробіть так, щоб нам, покупцям, не доводилося тижнями шукати по магазинах якусь побутову дрібничку. Адже є, скажімо, довідкове бюро по медикаментах, або ж варто набрати номер телефону, і вас ознайомлять з репертуаром всіх кінотеатрів і телепрограмою. Міськдовідка за три копійки вкаже адресу будь-якої установи. Навіть у великому місті допоможе розшукати людину. Невже так складно налагодити подібну службу в торгівлі? Уявляєте, скільки б годин зекономило нам, покупцям, торговельне довідкове бюро?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У журналі «Перець» № 5 було вміщено листа про вкрай незадовільне демонстрування фільмів у Сахновщинському кінотеатрі «Мрія» (Харківщина).

Голова виконкому Сахновщинської райради т. Бирка повідомив редакцію, що листа було обговорено на засіданні виконкому. Директора районної кіномережі Я. І. Свистуна попереджено і зобов'язано поліпшити кінообслуговування населення.

За низьку якість демонстрування фільмів старшого кіномеханіка кінотеатру «Мрія» В. П. Петренка з роботи знято.

★ «Поза конкурсом» — так називався фейлетон, надрукований у № 6 журналу. У фейлетоні йшлося про те, що у гуртожитку БМУ-57 тресту «Сумводбуд» не створено навіть мінімальних житлово-побутових умов для робітників.

Заступник міністра меліорації і водного господарства УРСР т. Гожик сповістив редакцію, що фейлетон було розглянуто у Міністерстві.

Наказом по Міністерству керуючому трестом «Сумводбуд» В. А. Гнаповському, його заступникові по побуту Н. І. Ковалю та начальнику БМУ-57 Н. К. Коломійцю оголошено суворі догани. Їх зобов'язано створити у гуртожитку нормальні житлово-побутові умови для робітників.

Трест «Сумводбуд» у IV кварталі 1969 року вводить в експлуатацію 56-квартирний житловий будинок у м. Сумах, куди з гуртожитку буде відселена частина сімей, а звільнені кімнати використовуватимуться за призначенням.

Сьогодні наші телекамери встановлені в касі Ніжинського автопідприємства 24011 на Чернігівщині. Ми показуємо вам, як тут підраховують виручку. Просимо вибачити за незалежні від нас технічні огріхи. Сірість і невиразність кадру — це від того, що приміщення каси схоже на сарай. Стіни його вже п'ять років не білилися.

Столів для роботи у касирів немає. Грошові документи зберігаються в ящику, накритому газетою. (Цей «сейф» ви бачите в кутку). Виручку підраховують просто на підлозі. Розстилають газети, висипають на них тисяч на дві з гаком дрібних грошей і сортують — копійки до копійок, гривеники до гривеників і т. д. Потім перераховують їх і пакують для здачі в банк.

Так працюють касири на денній зміні, коли керівництву ніколи заглядати до каси. Так працюють вони і вночі, коли керівництво автопідприємства спить...

На цьому закінчуємо нашу передачу. До побачення. До наступного телебачення.

«ПЕРЕЦЬ» — НА КОЖНИЙ СТІЛ!

ШАНОВНІ ДРУЗІ-ЧИТАЧІ!

«ПЕРЕЦЬ» у загальноприйнятих дозах — 24 номери на рік — корисний для здоров'я.

РЕКОМЕНДОВАНИЙ для вживання в будь-яку пору року, незалежно від вашого віку, статі й сімейного стану.

РОЗВИВАЄ почуття гумору й сатири, підвищує тонус.

А ТОМУ:

Поспішайте передплатити журнал «Перець» на 1970 рік!

Передплата — без обмежень!

Просимо запам'ятати передплатну ціну:

на рік	**— 2 крб. 88 коп.**
на 6 місяців	**— 1 крб. 44 коп.**
на 3 місяці	**— 72 коп.**

Пасажирам поїздів, пароплавів, літаків, трамваїв, тролейбусів і таксі НАГАДУЄМО, що ціна одного номера — 12 коп.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

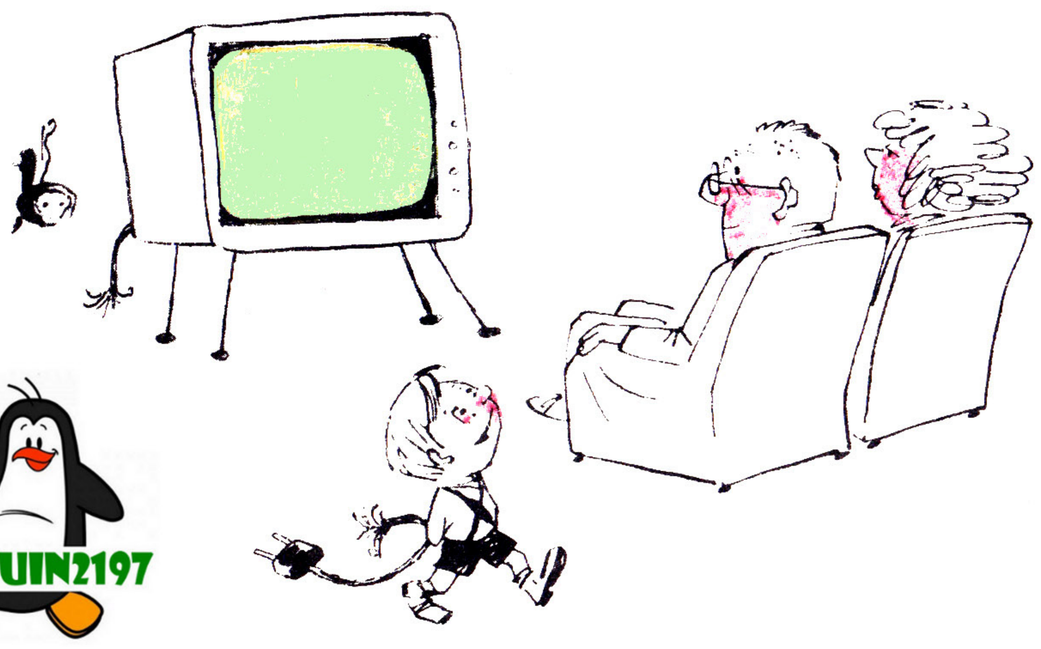

— Якщо я не доріс, щоб дивитися цей фільм, то я пішов спати...

Дорогий Перче!

Аж страх бере, як швидко той час біжить. Ще ж, здається, зовсім недавно зв'язківці Дніпропетровська взяли 300 карбованців, підрядившись телефонізувати нашу аптеку № 187, а вже, виявляється, два роки відтоді промайнуло.

Промайнуло, можна сказати, не безслідно. Хоч телефону в аптеці ще й нині нема, зате маємо ціле зібрання присвячених йому творів. Одне з цих безсмертних творінь зберігається і в твоєму архіві, Перче. 4 грудня 1968 року т. Кукурудза — начальник Дніпропетровського обласного управління зв'язку — написав нам, а в копії тобі: «Міська телефонна мережа знайшла можливість встановити телефонний апарат в аптеці № 187 у січні 1969 року».

Якщо взяти до уваги, що тепер уже не січень, а кінець серпня, а телефоном в аптеці ще й не пахне, то цілком ясно, якими можливостями володіє управління очолюване т. Кукурудзою.

Ці можливості і справді безмежні...

А. ВЕЛИКОДНИЙ.

м. Дніпропетровськ.

Ми знаємо, що потужність, скажімо, мотора вимірюється кінськими силами. Напруга в електромережі — вольтами. Відстань — метрами. А цікаво, якими одиницями вимірюється дієвість рішень міськради? Якби ти нам підказав, ми змогли б вирахувати, скільки рішень Криворізького міськвиконкому ще потрібно, щоб нарешті був реконструйований міський банно-пральний комбінат.

Відомо, що цих рішень за три роки було вже сім. В результаті прийшли будівельники з тресту «Криворіжжитлобуд» (керуючий т. Васильєв) і зруйнували стіни комбінату. А нові зводити не поспішають.

Радимо тобі, Перче, вирішуючи цю задачу, звернутися по консультацію до голови Криворізького міськвиконкому М. В. Перчина.

М. СТАДНИК.

м. Кривий Ріг.

Філософи стверджують: все тече, все змінюється. А от у медпункті села Мархалівка Васильківського району все тече (і стіни промокають, і з стелі капає), але нічого не змінюється. У будь-яку пору року хворі можуть без рекомендації лікаря одержати несподіваний холодний душ.

У медпункті виписують ліки від різних хвороб. Тільки одного, Перче, не збагнуть медики: які б це процедури призначити обіцяльникам з облвідділу охорони здоров'я, щоб нарешті вони дали медпунктові нове приміщення.

М. ЄРЕМЕНКО.

Київська область.

Ну й завдав же я клопоту своїм колегам з Харківської технічної контори «Будмехзапчастина». Уявляю, як сушить собі голову старший бухгалтер т. Марадудіна. Як нервує начальник контори т. Рубачов. Написали вони нам офіційну цидулу. Так, мовляв, і так. За вами боржок — 0-18 коп. — транзитна націнка на рахунок номер такий-то. Так чи не будете ви ласкаві переказати ті 0-18 коп. поштою, бо через банк ми таку суму інкасувати не можемо — сильно вона мізерна.

Я аж сльозу пустив — так розчулили мене ці заповзяті дбайливці за свої ажури. Узяв я власні 20 коп. поклав у конверт і послав їм з приписко: 0-02 коп. здачі прошу переслати мені поштовим переказом.

І от сидять тепер керівники контори і думу думають: дві копійки пошлеш — шість копійок на переказ витратиш! А хто нам їх компенсує?.. І знову, Перче, напишуть цидулу, от побачиш! За вами, мовляв, 0-06 коп. — транзитна націнка на переказ вам поштою 0-02 коп. здачі. Перекажіть їх нам поштою, бо така мізерія банк не цікавить.

М. ЧЕРНЯВСЬКИЙ,
головбух будівельного управління № 125 «Сталь-конструкції».

м. Кіровоград.

Від щирого серця прошу пробачення у директора Київського заводу металевих виробів за те, що я розголошую одну його велику таємницю. В інструкції до замків «ЗН-Ц», які випускає цей завод, сказано, що вони «дуже надійні, мають велику секретність». Купивши для контори три таких замки, ми переконалися у цілковитій вірогідності обіцяного: всі три замки надійно відмикаються одним ключем.

«А де ж обіцяна секретність?» — можеш ти, Перче, спитати? На це ми, на жаль, відповісти не можемо. Це, очевидно, секрет, який директор заводу зберігає не за трьома, а за сімома замками.

А. РАЄВ.

Селище Світле
Оренбурзької області.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 24 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 16 (818) (на украинском языке).

Здано до набору 23. VII. 1969 р. Підписано до друку 8. VIII. 1969 р. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

БФ 13317. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03825 Тираж 1.928.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

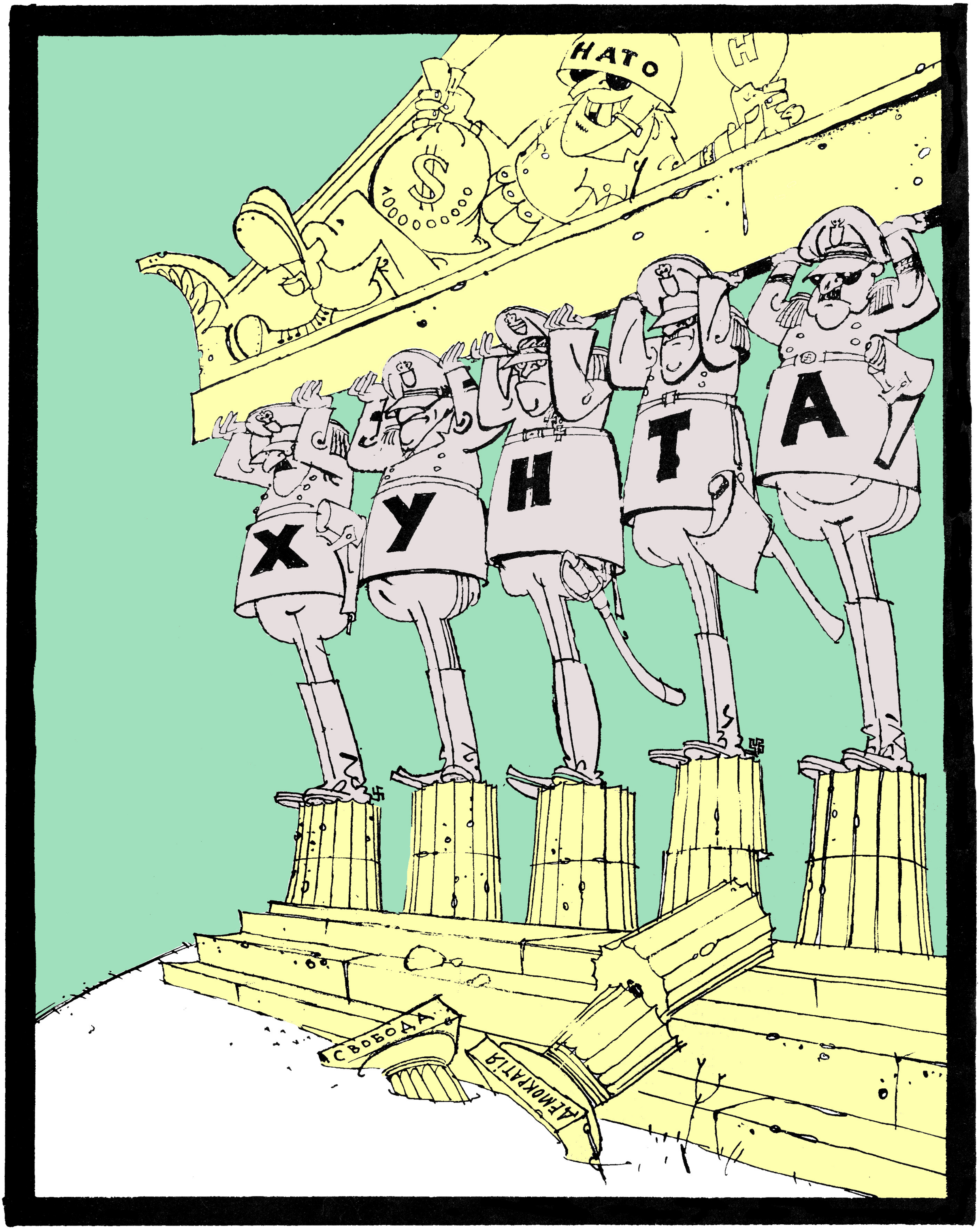

СУЧАСНІ ГРЕЦЬКІ АТЛАНТИ